

Parallellerna mellan psykedelia och storhelger är kanske inte självklara. Men när verkligheten blir alldeles för snurrig måste man ha något att hålla fast sig i, oavsett orsak till snurrigheten.

Vad är ditt totemdjur?

Krönika

Charissa
Martinkauppi

För många år sedan deltog en av mina vänner i en schamanistisk peyoteceremoni i Mexiko. Innan han inmundigade den mytomspunna kaktusen blev han tillsagd att välja ut ett totemdjur som han mentalt skulle kunna klamra fast sig vid under det psykedeliska kaoset som skulle följa. Nu har jag aldrig experimenterat med hallucinogena suckulenter, men jag misstänker att det min vän upplevde ute i den mexikanska öknen inte var så olikt det jag upplever nu efter att storhelgen är över.

Det hela började under nyårsnatten i ett hus fyllt av lampor, glitter och ett barrträd från vilket glaskulor i alla dess färger dinglade. Plötsligt fylldes mina hörselgångar av ett storslaget smattrande och susande samtidigt som hela himlen täcktes med ljus i olika färger och formationer. Glas klin-kade och det ropades "GOTT NYTT

ÅRI!". Sen tog det bara en millisekund så hade min verklighet kastats omkull.

Med gälla röster och stora ögon skränar mina vänner och bekanta att det ska ske nu! Nu! Nu! Nu! De avgörande livsförändringarna förstås! Det ska tränas, bantas, studeras, vinnas, fondsparas, förverkligas och börjas på nytt. Självklart kan jag inte hejda mig för den nya världsordningen – jag blir den allra värsta av oss! Var femte minut spottar jag ut nya nyårslöften, klickar hem träningsredskap och dyra juicepressar. I tid och otid

proklamerar jag "NU BÖRJAR MITT NYA LIV!".

Karriärhetsen, så symptomatisk för min generation av bloggdrottningar och app-skapare, intensifieras och nya listor med karriärmål skapas. Jag börjar planera alla projekt och storslagna ting som kommer ske under 2017 och till min hjälp har jag tidningsrubriker, radio-jingles och reklamskyltar som tipsar, rådger och peppar. Jag hinna knappt ikapp mig själv där jag springer vilt mellan träningspass och självhjälpsaffirmationer när ytterligare en katapult av rubriker om självförverkligande kastas mot mig. Jag slås omkull och tappar fotfäste. Men innan mitt huvud slår hårt mot den metaforiska asfalten lyckas jag kasta ut armen och rycka tag i mitt totemdjur. Med andan i halsen och händerna krampaktigt runt dess svans drar jag mig upp på fötter igen och lyckas i sista stund kasta mig ur det svarta hålet innan det

slukar mig hel. När jag står stadigt där på marken igen andas jag ut och ser över mina oändliga listor och nya träningsredskap med en klar blick och jag kramar tack-samt om mitt totemdjur.

Vad är då mitt totemdjur? Ja, det är den där historien min vän den gamle skådespelaren berättar om hur den största stunden i hans karriär var då han efter 50 år i branschen spelade Tjeckov på en av Londons största scener. Det är minnet av min väninna Delia som lärde sig att simma vid 80 års ålder och det är när jag läser Harper Lees två storsäljande romaner, den som skrevs när hon var 34 och uppföljaren som kom när hon var 88. Min väns totemdjur under den spirituella drogresan i Mexiko var en gräshoppa. Min är vetskapen om att alla livsresor är olika och saker måste få ta sin tid. Särskilt när man tänkt bli smartast, lyckligast och snyggast på gymmet!

Veckans

Plus

► Den globala skrytfaktorn när det är kallare än -20 grader.

Minus

► Att det kan bli kallare än -20 grader.